

Arrest

nr. 192 438 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2017.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 november 2011, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 74 788 van 8 februari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 14 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker diende op 27 maart 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 maart 2012, in antwoord op verzoekers tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Via een op 22 januari 2013 gedateerd schrijven, diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 november 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 122 164 van 7 april 2014 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.10. Verzoeker diende via een op 24 april 2014 gedateerd schrijven nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Op 16 september 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 136 405 van 16 januari 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 16 september 2014.

1.13. Verzoeker diende, via een op 30 januari 2015 gedateerd schrijven, een derde aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging besliste op 29 april 2015 dat verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp was en nam tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.15. Bij arrest nr. 152 774 van 17 september 2016 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissingen van 29 april 2015.

1.16. Op 14 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 14 april 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [H.]

[...]

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14.04.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 19.05.2015. Bovendien werd aan betrokkene op 30.09.2014 reeds een inreisverbod van 2 jaar betekend waaraan hij geen gevolg heeft gegeven. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien meermaals door de gemeente Borgloon geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes humanitaire regularisatieaanvragen werden allen negatief afgesloten.

Het feit dat betrokkenes broers [R.] en [H.] de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van zijn broer [H.]. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broers behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers en hun gezinnen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Art. 7[4]/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

[...]

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker zijn Belgische broers in België verblijven. Verwerende partij stelt dien aangaande het volgende in de bestreden beslissing.

"Evenmin het feit dat betrokkene samenwoont met het gezin van zijn broer [H.]. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn broers behoeft. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes broers en hun gezinnen kunnen betrokkene regelmatig komen bezoeken in Kosovo en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Kosovo vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene."

Verzoeker vormde - voor zijn administratieve aanhouding - één gezinscel met zijn Belgische broer en diens gezin.

Dit gegeven wordt niet ontkend door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte stukken blijkt immers dat verzoeker aan ernstige psychische aandoeningen lijdt, waarvoor hij - sedert zijn aankomst in België - in ambulante psychische behandeling is (Stukken 2 e.v.).

Verwerende partij gaat kort door de bocht, door te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij mantelzorg behoeft van zijn Belgische broer(s), wijl hij al enkele jaren samenwoont met zijn Belgische broer(s) en zij dagdagelijks mantelzorg aan hem verlenen.

Verzoeker lijdt aan een zware ziekte waarvoor elke vorm van sociale, familiale of mentale bijstand noodzakelijk is voor zijn herstel. Dat blijkt onstuitbaar uit de diverse medische attesten van de behandelende geneesheren dewelke al reeds aan zijn AD werden toegevoegd.

Bovendien woonde verzoeker onder hetzelfde dak als zijn Belgische broer met wie hij gemeenschappelijk zijn belangrijkste huishoudelijke aangelegenheden regelde.

Deze mantelzorg werd doorlopend en regelmatig verleend door zijn Belgische broer(s) en diens gezin.

Er wordt door dezelfde behandelende arts gestipuleerd dat continuering van mantelzorg door familie ten zeer aangewezen is.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Deze staat in casu onstuitbaar vast en wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EV[R]M is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu onstuitbaar het geval is. Dit gegeven wordt tevens niet betwist in de bestreden beslissing.

Er kan worden geconcludeerd dat verwerende partij geen nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat er geen schending kan plaatsvinden van art. 8 EVRM aangezien deze verwijdering slechts tijdelijk is volstaat in casu niet temeer daar men verwijst naar een eerdere huwelijk van verzoeker.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, [1]1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing."

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing – inclusief de redenen waarom werd geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar – op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling voorziet dat indien verweerder een beslissing tot verwijdering neemt deze gepaard gaat met een inreisverbod van maximaal drie jaar indien wordt vastgesteld dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en dat verweerder de geldigheidsduur van dit inreisverbod dient te bepalen door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker geen gevolg gaf aan verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten en verweerder derhalve, in toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, het bevel om het grondgebied te verlaten dat hij verzoeker op 14 april 2017 ter kennis bracht kon laten gepaard gaan met een inreisverbod. Een lezing van de bestreden beslissing laat tevens toe vast te stellen dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod de persoonlijke situatie van verzoeker in aanmerking heeft genomen. Verzoeker geeft evenwel te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens beoordeelde.

Verzoeker benadrukt dat hij in België wordt opgevangen door zijn broer en diens gezinsleden. Verweerder heeft met dit gegeven evenwel rekening gehouden en uiteengezet dat het feit dat verzoekers broers in België verblijven niet automatisch impliceert dat verzoeker enig recht op verblijf kan laten gelden. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoeker, die aangaf psychische problemen te hebben, geen mantelzorg van zijn broers behoeft. Dit standpunt vindt steun in een standaard medisch attest dat verzoeker aan verweerder overmaakte en waarin een arts die verzoeker consulteerde uitdrukkelijk verklaarde dat mantelzorg om medische redenen niet is vereist. Het attest dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt waarin een arts stelt dat verzoeker “*voor zijn verblijf in België volledig van zijn twee broers afhankelijk [is]*” doet aan het voorgaande geen afbreuk. De vaststelling dat een vreemdeling die onwettig in het Rijk verblijft door familieleden wordt opgevangen impliceert niet dat hij mantelzorg van deze familieleden behoeft of dat hij niet zonder de hulp van deze familieleden in zijn land van herkomst, waar hij legaal kan verblijven en werken, kan leven. In dit verband dient te worden aangegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België jarenlang gescheiden leefde van zijn Belgische broers en dat hij, toen hij werd gehoord tijdens zijn eerste asielaanvraag en hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij weet had van in het Rijk verblijvende verwanten, geen enkele melding maakte van de aanwezigheid van zijn broers op het Belgisch grondgebied, zodat niet blijkt dat hij een hechte band had met deze broers. Het attest waarnaar verzoeker verwijst dateert trouwens van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er geen rekening mee kon houden en verzoeker er niet dienstig kan naar verwijzen. Verweerder heeft bovendien gesteld dat verzoeker zijn banden met zijn familieleden in België hoe dan ook verder kan onderhouden, aangezien deze familieleden hem kunnen komen bezoeken in Kosovo en hij met hen contact kan houden via de moderne communicatiemiddelen.

Verzoeker houdt verder voor dat hij in ieder geval lijdt aan een zware ziekte en dat sociale en familiale bijstand noodzakelijk is voor zijn herstel. Zijn betoog dat dergelijke bijstand nodig is vindt echter geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken waaruit slechts kan worden afgeleid dat verzoeker, die pas in 2011 naar België kwam, psychische problemen heeft sedert 1999 en dus jaren zonder de bijstand van zijn in België verblijvende verwanten in zijn land van herkomst verbleef. Tevens blijkt dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt zowel in Kosovo als in België medicamenteus werd behandeld. Uit geen enkel stuk kan worden afgeleid dat verzoeker in Kosovo geen verdere medische behandeling kan verkrijgen. Verzoeker diende tijdens zijn verblijf in het Rijk bovendien nooit een aanvraag in, om met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, wat impliceert dat hij er schijnbaar zelf niet van overtuigd was dat zijn medische situatie een voortgezet verblijf in het Rijk om medische redenen kan rechtvaardigen.

Er kan ook niet worden geconcludeerd dat verweerder de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM niet in aanmerking zou hebben genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk naar deze verdragsbepaling verwezen en toegelicht waarom hij oordeelde dat het door deze bepaling beschermde recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven niet in het gedrang komt door de bestreden beslissing. Verzoekers standpunt dat een loutere verwijzing naar het feit dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding niet volstaat is gebaseerd op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt namelijk niet gesteld dat *"er geen schending kan plaatsvinden van art. 8 EVRM omdat deze verwijdering slechts tijdelijk is"*, maar wordt uiteengezet dat een proportionaliteitstoetsing werd doorgevoerd en toegelicht dat verzoeker de banden met zijn broers verder kan onderhouden vanuit Kosovo. Ook verzoekers stelling dat de overweging dat een inreisverbod kan worden opgeschort of opgeheven niet volstaat is niet relevant aangezien deze overweging niet in de bestreden beslissing is opgenomen.

Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat hij de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken in rekening heeft gebracht en heeft geïd dat hij geen redenen zag om te opteren voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar. Hij heeft hierbij nog gemotiveerd dat hij een groot belang hecht aan de migratiecontrole en dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om in België te verblijven en hardnekkig poogde om een illegaal verblijf verder te zetten. Zijn argumentatie is niet kennelijk onredelijk.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Inzake de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag en dat indien deze werd afgewezen hij het land diende te verlaten. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Tevens moet worden herhaald dat verweerder in aanmerking heeft genomen dat verzoeker zijn banden met de familieleden in België ook vanuit Kosovo kan onderhouden en de aan de Raad voorgelegde stukken niet van die aard zijn dan kan worden besloten dat verweerder verzoekers situatie incorrect heeft ingeschat en een verblijf in België om medische redenen vereist is. Verzoeker toont ook niet aan dat hij om andere redenen in België dient te kunnen verblijven in de toekomst. Er blijkt dan ook geenszins dat er in casu een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat verzoeker een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van artikel 3.7 van de richtlijn 2008/115/EG.

2.2.5. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch*

administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet aan dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing een hogere rechtsnorm van objectief recht heeft miskend.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende september tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK